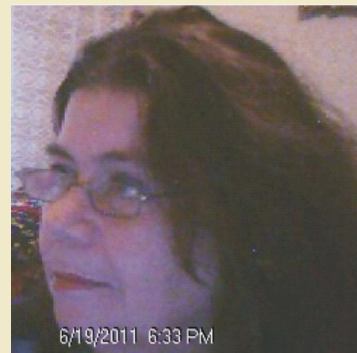


Marinela PREOTEASA

Florentin Smarandache și matematica literelor



Încă din 1979, odată cu poemul *Cifrele au început să vibreze*, publicat în „Năzuințe”, nr. 26-27, 1980, pe cerul poeziei românești și universale a răsărit o stea: Florentin Smarandache. Astfel, părintele paradoxismului își trădează sensibilitatea și se lasă descoperit ca poet.

Culegere de exerciții poetice, de Florentin Smarandache, poate fi considerat volumul de debut, dacă ținem cont că a apărut în 1982, în Maroc, ediție în limba franceză, la Editiolls El Kitab, Fès, Maroc, iar în limba română a apărut la Ed. Aius, Craiova, 2000.

Florentin Smarandache, ca un zeu al cifrelor și al geometriei, își permite să-și încarce buzunarele nicidecum cu bani, cu galbeni, cu bijuterii, ca un bogătaș pământean, ci el folosește cât vrea și cum vrea cifrele și figurile geometrice, adevărata bogăție care stă la baza existenței din toate timpurile, într-un mod inedit, altfel decât ceilalți mari poeți.

Deja din 1979, când Florentin Smarandache absolvă facultatea de matematică-informatică, ca șef de promoție, se exprima sigur pe sine, dezinvolt, datorită tinereții, dar mai ales datorită talentului său literar, de viitor mare scriitor, astfel poetul este surprins deștăinuindu-se cititorului:

„mi-am încărcat buzunarele
cu cifre și pătrate
și am văslit hoinar
pe străzi”.

El, zeul-om, poetul, vâslește pe străzi, mulțimea oamenilor formează o mare de inimi, de ochi, de sentimente, dar poetul, cârmaci priecut, o măsoară în lung și-n lat, conștient de comoara din buzunare, le dăruiește din comoara sa celor din apropiere. Măsura darului se întoarce în cifre, efortul e măsurat de omul simplu, așa a decis zeul-om: că numai pe drumul poeziei poate să facă darurile potrivite acestei mări de oameni, acestei mulțimi, cititorilor:

„aruncam cu cercuri și triunghiuri
în mulțime și ele rezonau
cu cifre am pavat șoseaua iar
sub pașii mei
au început să vibreze
(...)
s-au convertit în litere
și am descins pe
drumul poeziei”

(*Cifrele au început să vibreze* / 1979, «Năzuințe», nr. 26-27, 1980)

Dacă aruncăm încă o privire la poem, și după ce-l citim, constatăm că fiecare cuvânt este exact la locul lui, cu o precizie de chirurg, se învecinează exact cu acele cuvinte care îl ajută să formeze un întreg frumos și dăinuitor.

Aceleași observații se pot face despre fiecare poem în parte. Astfel, poemul următor din volum, *A scrie scriere*, ni-l prezintă pe autor puțin teatral, sub influența lecturilor din marele William Shakespeare, ca și cum ar recita *To be or nor to be, that is the question* (A fi sau a nu fi, acesta este întrebarea), dar prin alte cuvinte:

„cu creierul
în mâna dreaptă,
dau o raită
prin suflet.”,
dar numai după ce autorul a strălucit poetic prin versurile:

„Trăiesc într-un singur
cuvânt:
(...) Scriere”

Ca și într-o naștere zeiască a „feciorului” poem sau a „fecioarei” poezia, poetul, prin

magia versului, ca un iluzionist celebru, ne invită să asistăm la o metamorfozare a spațiului mioritic, din laboratorul viselor sale, prin versuri sigure, în poemul *Miorița*:

„Coboară ciobanii la șes
direct din baladă.
Miorițele se-ntorc la doinele lor și
sună din tălângi,
sună din tălângi odele limbii române.
La stână câinii latră tăcerea, tăcerea,
Coboară ciobanii de pe munți
direct în inimile noastre.”

Autorul realizează o îmbinare inedită între religie, obiceiuri și puterea banului:

„Moneda noastră de schimb
este zborul
Om lângă om,
floare lângă floare,
lucrăm la Marele Zid Românesc
de Înălțare” (*Marele zid românesc*)

Florentin Smarandache iese din plutonul poezilor de rând și pășește spre celebritate, prin versuri ca „iată zborul păsării/ înapoi în ou.” (*Mama latină și tata cel dac*) sau

„De cum s-a deschis expoziția
am intrat pe rând
în tablouri,
și cu greu îmi aduceam aminte
să mai ies.

Am trăit fiecare tablou.

Îmi luasem cu mine
toate emoțiile
însă până la urmă le-am uitat
pe acolo.

O parte din tablouri le-am reprodus
pe retină, iar altele
le-am împachetat frumos
În creier.

Am trăit fiecare tablou
La plecare, culorile strigau
strigau frenetic după inimă ca
după un hoț
Și muream
muream în fiecare tablou.” (*Am trăit*

fiecare tablou)

sau „Pe boltă stelele merg/ în vârful picioarelor” (*Eminescieni tei în palide helvioragii ...*).



La Florentin Smarandache, lumina este cea care naște - „Lumina își ridică / poalele în brâu.” -, iar de foarte departe, din adâncul sufletului, găsește nașterea ca fiind motivul despărțirilor de mai târziu, inedit mod de a explica divorțurile celor care s-au căsătorit din dragoste - „și simt încet cum despărțirile / ne risipesc.” -, atunci „Când un copil aleargă de-i iese sufletul / prin urechi.” și reușește „la un capăt de cărare” să mențină armonia cuplului, dar rece, „la răcoare” parcă într-un loc străin și sălbatic: „La un capăt de cărare / o cabană oprește / în răcoare.” (*Naștere*).

Versuri ca: „Îmboabocește / grădinița din vale / de copii atâția... / Și noi fântâni săpăm / pentru lumină” (*Noi fântâni săpăm pentru lumină*); „timpul deschide / fereastra unei clipe / și se uită la mine” sau „Fuge năprasnic / pe tălpile mele / cărarea” (...), „Dar gonesc, gonesc / să prind de mână / timpul.” umplu de bucurie pe cititor, veșnic căutător de frumos.

Florentin Smarandache și în tristețe e poet, e înger care suferă - „Aș dori să zbor, / și aripile de ceară se topesc în soare...” -, dar e optimist, e un luptător cu încredere în el însuși dar și în soartă - „Soarta își va spune cuvântul...” (*Vom trăi și vom vedea... revedea...*), „Vor trece luni, până când / Voi reveni și / Voi regăsi / Dragostea mea.” -, un idol îl îmbărbătează - „Visul se va împlini / Voi învinge! / Voi învinge!” (*Spre împlinire*).

Sintagme poetice inedite (în cititorului în-cordat de curiozitate și de plăcerea scriiturii, până la sfârșitul volumului. Astfel, cititorul reușește să descopere un poet care-l înțelege și care are suferințe și împliniri asemănătoare, care îl învață cum să se ridice atunci când cade și cum să zboare atunci când simte că picioarele devin din „plumb” și vor să-i pedepsească pornirile omenеști.

Florentin Smarandache este poetul care reușește să-și prindă cititorul în mrejele versurilor sale, iar acesta ca și cum ar fi primit un trofeu, se va bucura pentru fiecare vers și pentru fiecare sintagmă poetică.

Volumul *Culegere de exerciții poetice* îl recomandă pe Florentin Smarandache ca poet valoros, cu un vocabular bogat, un poet care are foarte multe de spus semenilor săi, prin versuri de foarte bună calitate, inedite. Ca un ambasador neobosit, ca un înger care păzește ceea ce este bun în țara asta, România, neobosit însemnează valorile prin cuvinte care devin păsări, cărări, cântece, zboruri, mâncare pentru flămânzi și fericire pentru îndrăgostiții de pretutindeni.

Scrisul este hotelul în care se odihnește cel mai bine poetul Florentin Smarandache și își sfătuieste prietenii să facă la fel.

Un cercetător român a dedus existența particulelor cu vitezele supraluminale descoperite recent la CERN

Fizicienii de la CERN au descoperit recent, în mod experimental, că particulele neutrino circulă cu o viteză mai mare decât viteza luminii!

Prin experimentul denumit OPERA, oamenii de știință au trimis dușuri de particule neutrino de la Laboratorul CERN din Geneva, Elveția, la Laboratorul INFN din Gran Sasso, Italia, și au observat că particulele neutrino au circulat subteran pe distanța de 730 km cu o viteză mai mare decât viteza luminii.

Dr. Antonio Ereditato de la Universitatea din Berna, liderul echipei științifice a experimentului OPERA, a făcut publice rezultatele și a invitat oameni de știință din toată lumea să discute aceste rezultate uimitoare.

Există medii prin care lumina circulă mai încet decât unele particule, de exemplu în apă și în ulei, dar nu în vid.

De asemenea, sunt cunoscute fenomene supraluminale precum viteza fazei unei unde și viteza de grup a unei unde, dar în aceste cazuri nici o informație sau energie nu circulă cu viteză mai mare decât cea a luminii.

În mod similar sunt undele-X a căror viteză supraluminală a vârfului este un fenomen tranzitoriu, însă frontalele undelor se mișcă cu viteza c (Maiorino și Rodrigues, 1999).

La Știri, pe 22 septembrie, 2011, în site-ul LiveScience.com, se afirmă că dacă aceste rezultate sunt reconfirmate, atunci legile fizicii trebuie să fie rescrise:

<http://news.yahoo.com/strange-particles-may-travel-faster-light-breaking-laws-192010201.html>.

Profesorul român Florentin Smarandache, de la Universitatea New Mexico din Statele Unite, dedusese particulele circulând cu viteze mai mari decât viteza luminii într-o lucrare publicată, numită “There is no speed barrier in the universe” [Nu există nici o barieră de viteză în univers], în anul 1998, ca o extindere a unui manuscris din 1972, pe care l-a prezentat la Universitatea din Blumenau, Brazilia, într-un tur de conferințe despre “Paradoxism în Literatură și Știință”, în 1993.

Articolul său se bazează pe Paradoxul Einstein-Podolsky-Rosen (1935), pe o lucrare a lui Bohm (din 1951) și pe Inegalitățile lui Bell (1964).

Pentru precizarea sa privind particulele

care au o viteză mai mare decât viteza luminii (numită “Ipoteza Smarandache”) și pentru inițierea Logicii/Mulțimii/Probabilității Neutrosofice (care reprezintă astăzi în mod respectiv cea mai generală logică/mulțime/probabilitate), Dr. Florentin Smarandache a primit Medalia de Aur pentru Știință acordată de către Academia Telesio-Galilei la Universitatea din Pecs, Ungaria, în anul 2010.

În Enciclopedia de Fizică este inclusă ipoteza Smarandache, dar criticată:

<http://scienceworld.wolfram.com/physics/SmarandacheHypothesis.html>

Ea se enunță astfel:

- Să presupunem că un proces fizic produce o pereche de particule complementare [în engleză entangled particles] A și B (având caracteristici opuse sau complementare), care se deplasează în direcții opuse și, când ele sunt la distanță de miliarde de mile una de alta, măsurăm particula A; deoarece particula B este opusă, actul de a măsura particula A în mod instantaneu ne spune caracteristicile particulei B; deci, informațiile au circulat într-un fel sau altul între A și B cu o viteză mai mare decât viteza luminii; prin urmare, se poate extinde Paradoxul Einstein-Podolsky-Rosen și Inecuațiile lui Bell, și se poate afirma că viteza luminii nu este o barieră a vitezelor în univers;

- chiar mai mult, se pot construi orice viteze, chiar viteze mai mari decât viteza luminii (c), prin măsurarea particulei A la intervale variate de timp;

- de asemenea, informația de la particula A la particula B se transmite instantaneu (deci, nu există o barieră a vitezei în univers).

Deși fenomenele privind viteze mai mari decât viteza luminii vin în contradicție cu Teoria Specială a Relativității (1905) a lui Einstein care previne transmiterea de informație, energie sau masă (reală) la viteză superioară lui c , Smarandache (1972) a considerat că fenomenele supraluminale nu violează principiul cauzalității, nici nu produc călătorii în timp, și nici nu este necesară energie infinită pentru ca o particulă să circule cu viteză mai mare decât viteza luminii.

26 septembrie 2011

Prof. Ion Pătrașcu
Colegiul Național „Frații Buzești”,
Craiova, România